

Metro-Litteratur 2011

Anne Iversen

Elverkongens magt

Kristian Vessø Jensen

Farvel Indiana Jones



Anne Iversen
Elverkongens magt

og

Kristian Vessø Jensen
Farvel Indiana Jones

– Omslag af Ethem Erdogan –

TO NOVELLER: **7+1** METRO-STOP

Metro-Litteratur 2011

METRO-LITTERATUR 2011

UDGIVET AF
Subway Edizioni s.r.l.

I SAMARBEJDE MED
Jonas T. Bengtsson, Bruno Berni,
Davide Franzini, Monica Gram,
Camilla Jørgensen, Morten Søndergaard
og Sophus Helle

ART DIRECTOR
Michele Marchesi

KORREKTURLÆSNING VED
Anja Meyer



subway
L E T T E R A T U R A

WWW.METRO-LITTERATUR.DK

Elverkongens magt

af Anne Iversen

"Elverne er smukke, langt smukkere end mennesker. De bor i hjertet af Vakkerskoven og danser i månens blide skær." Den gamle historiefortæller rømmede sig og drak en tår af sin øl.

Almindelig småsnak løb rundt i krogene, og røgen blandede sig med lugten af mad. Den lille dreng var helt opslugt af fortællingen og ville ikke have, at Gamle Sigfred skulle stoppe. "Fortæl videre! Hvordan ser elverne ud?"

Sigfred smilede af Toms iver, satte øllet fra sig og fortsatte.

"Elverfolkene er høje og smukke, og selvom de ligner mennesker en hel del, er de alligevel ikke som os. De er nærmest luftige, og de har ingen ryg!"

"Jamen, hvordan kan man ikke have en ryg?" Tom var forvirret.

Gamle Sigfred havde intet svar, så han fortsatte blot. "Deres liv er meget længere end noget menneskes, og de er legesyge og elsker at danse og feste. Nogle gange kan man på en stille sommernat i skoven høre deres musik. Det skulle lyde som havets brusen mod klipperne blandet med englernes sang." For at illustrere rejste Sigfred

4. Metro-Litteratur

sig op og lavede et par svømmetag i et stort, usynligt hav, mens han spillede på en lige så usynlig harpe med det frommeste udtryk i ansigtet, han kunne præstere. Tom grinede henrykt. Men straks blev historiefortælleren alvorlig igen.

"Men man må aldrig forlade stien for at følge musikken!" Tom rystede samtykkende på hovedet.

"For hvis du først spiser eller drikker af elvernes mad," fortsatte Sigfred, "er du for altid i Elverkongens magt, og elverpigerne vil danse dig til døde. Da jeg var en lille dreng, ikke meget ældre end dig, Tom, gik en ung mand fra min landsby ud i skoven ved fuldmåne ..."

Det havde regnet, og brostenene var våde. Han gik op på fortovets fliser for ikke at glide i sine gummisko. Med hænderne i sine, ifølge hans mor, alt for store bukser kiggede han ned. Det støvregnede stadig, og lygtepælene skinnede om kap med månen, som stor og rund hang oppe blandt de stjerner, som han for længst havde erfaret ikke kunne tages ned med hænderne. Det var mørkt, og han var alene, men han havde ikke lyst til at tage hjem. Han standsede op, kunne ikke huske sin grund til at gå videre og kiggede op på den store, runde stenblok, der havde besluttet sig for at rotere om hans planet, ikke andet end støv deroppe, det vidste han. På en eller anden måde gjorde denne tanke ham lidt trist til mode, og han kiggede ned på sine sko igen. Han burde vel gå hjem nu. Noget fyldte hans ører som en sagte brusen. Han

drejede hovedet efter lyden, som kom inde fra en smal sidegade. Tøvende bar hans fødder ham i retning af lyden, som blev højere i takt med lysets svinde – der var ingen lygtepæle i sidegaden, og uden månen havde der været helt mørkt. Han kiggede ikke længere på sine sko, men var sært beslutsom. Og dér, lige dér, hvor sidegaden endte, fandt han kilden til musikken. Han blev lukket ind.

Han håbede bare, stien førte ham det rigtige sted hen, for han vidste ikke, hvor han var i skoven.

Kunne man overhovedet stole på, at stien ville føre ham hjem? Hvad nu hvis den bare ledte ham længere og dybere ind i skoven?

En ugle tudede, og han vendte sig forskrækket om. Den fløj op fra sit skjul i træet og dannede sort silhuet mod månen. Hans hjerte bankede lidt hurtigere, og da han trådte tilbage og forskrækkede sig selv ved at træde på en tør kvist, sprang det et slag over. Han lukkede øjnene og ønskede, han var hjemme. Men da han åbnede dem igen, var han stadig i mørket i Vakkerskoven, mens månen hang grinende på himlen, som sagde den, han aldrig ville finde hjem.

Han styrtede blindt fremad uden tanke for retningen, og pludselig var han kommet væk fra den sti, han før havde mistroet førte ham på afveje, og som han nu så som sit eneste håb, mistet.

Igen lukkede hans øjne skovens mørke ude. En engels sang kom til ham, og han smilede. Den stille musik

førte den ene fod foran den anden, og snart blev musikken højere.

Han stoppede op, da han kom til en lysning, overvældet af synet. Lange borde af hele træer var dækket af skåle og fade med alle skovens gaver i, rødder, frugter, bær. En let tåge hang over lysningen, men nu så han dem. Elverne, høje og slanke, dansede i ring, hvirvlede leende rundt.

Musikken kom fra den modsatte ende af lysningen, hvor fem elvere i lange gevandter sang og spillede på luftige, halvgennemsigtige instrumenter, som taget ud af en sky. Tonerne blandede sig med hinanden og steg op over trækronerne, som dansede med på deres egen svajende facon. Han var fortryllet, mundlam, ja, næsten lykkelig. Hvor var de smukke, så lette og flygtige som snefnug.

Der var varmere indenfor. Lys blinkede fra alle sider, og han fandt sig selv stående på en platform, hævet over gulvet, der løb nedenunder en hel forsamling unge, dansende mennesker. På en forhøjning befandt kilden sig til den dunkende musik, en dj med hovedet på skrå travlt optaget af at dreje gamle plader både den rigtige og forkerte vej. En vindeltrappe, malet selvlysende blå, førte ned til dyngen af mennesker.

Trin for trin kom han derned og stod nu mellem trappen og de dansende. Ud af mængden kom en køn pige gående imod ham. Et vandfald af rødbrunt hår faldt ned om skuldrene på hende, og et smil krusede hendes læber. Hun havde lange, sorte bukser på og

en blå top, samme farve som hendes øjne. Musikken gjorde ham ør, og han stirrede bare, mens hun med sit stille smil tog hans hånd og trak ham nærmere musikken, der var alt andet end stille. Da hun vendte sig om, så han, at kun en enkelt, tynd snor på ryggen holdt forstykket på hendes top på plads, og han rakte hånden ud for at røre, men tog den lynhurtigt tilbage, som om han havde brændt sig. Han kiggede forskrækket på hende, men hun havde ikke lagt mærke til noget.

Nærmere dj'en lød musikken som gigantiske hjerteslag. Hans egen lille, indre tromme fulgte med, og snart var hans krop og sind så opslugt af musikken, at han ikke længere behøvede tænke.

Hvor er hun smuk, tænkte han, inden musikken krøb ind i hans hoved og gjorde tanker så dejligt overflødige. Pigen uden ryg havde lavet et hul til ham i ringen af elverfolk, og han udfyldte det og kom snart ind i dansen, som han egentlig ikke fandt svær, bare hurtig. Rundt og rundt gik det, månelys, elverlatter, trækroner.

Han var ved at blive træt, hans ben følte som bly, og han brød ud af kredsen, og elverpigen kom efter ham. Forpustet væltede ordene ud af ham – han var træt, det var ikke meningen, han skulle være her; han burde være hjemme nu. Men pigen smilede blot lidt mere og dækkede sit ansigt i det lange, brune hår af samme farve som træerne, der virkede spillevende i måneskæ-

ret. Uden et ord tog hun hans hånd og trak ham med over til bordene. Alt, lige fra fadene til de mindste rødder og bær, bar det blikdragende mærke, som små, forelskede børnetræer, der flettede fingre. Han kiggede spørgende på hende.

"Elverkongens mærke," hviskede hun med en sangfugls stemme. Han fik en klump i halsen ved lyden, ville høre hende tale mere med sin hviske-stemme, men hun var tavs. Hun så kritisk på rækken af mad, udvalgte sig det helt rigtige og samlede det op med to fine fingre. Et bær. Et lille rødt bær. Han spiste det og fik også honningdug i et bæger af egeblad, som han ikke så, fordi han ikke kunne tage øjnene fra hende.

Dansen havde trættet ham, og han var ikke sikker på, han havde lyst til mere. Pigen kiggede afventende på ham, og han skulle lige til at gå, da han pludselig fik en helt ny energi. Han følte sig levende som aldrig før. Kunne det virkelig være den lille pille med det mærkelige snoede e på? Selvom han ikke havde sagt noget til hende, havde han ikke troet på virkningen af så lille en ting, men han tog den i hånden, fordi hun gav ham den og sank den, da hun smilede.

Men nu følte han, energien ville sprænge ham, hvis han ikke kom af med den, og denne gang var det ham, der trak hende ud på dansegulvet.

Frem og tilbage, fra side til side, rundt og rundt, igen og

igen. Træerne snurrede rundt, da han kiggede op, og månen hang helt stille, som om den tog et hvil på sin nattevandring over himlen. Han kunne ikke længere tænke, dansede bare. Havde han nogensinde lavet andet? Erindringen derom var vag. Han vidste, han ikke måtte stoppe. Ikke kunne.

De dansede sammen, han og pigen. Musikken hamrede, og hans krop bevægede sig i takt til den, selv hans hjerte fulgte det store hjertes pulsslag. Lyset blinkede, og det var, som om han var i en anden verden, hvor alting foregik i stødvis slowmotion. Lyset blændede, hver gang det blinkede med sine projektørøjne.

Dansede de virkelig hurtigere og hurtigere, eller bevægede han sig langsommere? Han prøvede at følge med, snublede og kæmpede for at få balancen igen. Han var ikke træt, men hans ben ville ikke lystre ham. Det sortnede for hans øjne.

Alting snurrede rundt, og denne gang kunne han ikke genvinde balancen.

Hans ben ville ikke bære ham længere, og heller ikke knæene, da han sank ned på dem. Først da han kunne se stjernerne neje for månen, gik det op for ham, at han var faldet om.

Den store sølvkugle i loftet sendte hundredvis af refleksioner ned mod ham, der prikkede i øjnene og gjorde indersiden af hans øjenlåg til en stjerneklar nattehimmel. Musikken fortsatte, men den var krøbet ud af ham, nu da han var faldet om, og det føltes, som om han faldt ned i en dyb, mørk brønd. Verden er tom og kold, tænkte han, da han havde fået sine tanker igen for musikken. Han lukkede øjnene og så den lille stjernehimmel, inden stjernerne slukkedes en for en, og alt blev mørkt.

"Og sådan gik det til, at drengen gik ind i skoven og aldrig kom ud igen. Han spiste af elvernes mad og blev danset ihjel af elverpigerne. Han skulle aldrig have forladt stien. Hvis bare ..."

Den gamle mands hæse stemme fortonede sig, og Tom hørte kun efter med et halvt øre. Han kiggede ud ad vinduet og betragtede månens leende former, mens søvnen langsomt overmandede ham, og med et lykkeligt smil om læberne drømte han om vidunderligt smukke piger i skoven, som dansede med ham i fuldmånens skær.

Farvel Indiana Jones

af Kristian Vessø Jensen

Vi begyndte at onanere, og vi rykkede i vores nye ven flere gange om dagen. Vi løb rundt i granskovene omkring Niels' forældres hus og viste hinanden, hvor meget hår vi havde, og hvor stor den blev, når den var stiv. Vi snakkede om piger. Om hvem der havde fået bryster, og hvor store de var. Vi havde fundet lykke i sin reneste form. Danny Lund påstod, han havde set et par gøre det: Igennem et vindue til et af elevværelserne på højskolen havde han set en kvinde med store lår med en mand ovenpå, og de havde gjort det, og Michael havde set en masse i et Rapport-blad, han havde fundet derhjemme i en skuffe. Og to drenge fra parallelklassen havde samlet en mappe fyldt med Side 9-piger og undertøjsreklamer, som de havde fundet i spejdernes papircontainer på Skibelundvej. Og en sommerdag lokkede Niels sin bedstefar Jens Kristian til at tage os med til Fanø i sin Volvo 340. Med færgen fra Esbjerg til Nordby. Og vi fik ham til at køre langs stranden hele vejen til Sønderho. Niels havde vinduet mod vandet, og jeg havde det op mod klitterne, og som regel var der mest gang i Niels' vindue, men indimellem var mit også godt. Nogle gange var der kun halvfede

mænd, som stod og så på deres drager. Og Niels' bestefar, der havde arbejdet på jernstøberiet i Ribe det meste af sit liv, fortalte om sin barndom på Fanø, om forliste skibe og drivtømmer, om krigen, og om hvor meget tyskerne bare skulle fise af, og vi hørte ikke det halve af det. Vi sad på bagsædet og sagde ikke mere end nødvendigt, mens vi drømte os væk i solbrune bryster smurt ind i solcreme. Nu skete det. Hele vores liv havde gået ud på at vente, og ventetiden havde vi brugt på at bygge huler og se Disney sjov. Endelig var det vores tur til at være liderlige. Klatten, på størrelse med en enkrone, beviste det hele. Vi var gamle nok. Og inden vi så os om, stod Danny og Michael og Niels og jeg og alle de andre drenge med en Tuborg eller Smirnoff Ice i hånden og skulle være fulde i en fart i en hal uden for Holsted. Og håret sad med gelé, så det strittede til alle sider. Vi væltede rundt i stroboskopllys og røg fra røgmaskiner med Barcode Brothers buldrende ud af højtalerne. Og de var der, pigerne var der, og nogle af dem græd, fordi de havde fået for meget, andre gjorde sig til på dansegulvet, og vores liderlighed steg til uanede højder. Vi drak flere øl og bappede cigaretter, til vi brækkede os. Og de slagne blev bragt til cafeteriet: et flydende lazaret, hvor forældre tørrede op og sørgede for vand. De heldige fandt en pige at kysse og rage løs på. Og midt i blandingen af liderlighed og alkohol forsvandt vores helte: Brian Laudrups magi var væk. Og Indiana Jones blev aldrig den samme.

Velkommen til Metro-Litteratur 2011

Metro-Litteratur ønsker at udfordre kreativiteten hos unge talenter og skabe nye interessante læseoplevelser for vores mange passagerer. Tillykke til de 9 digte og 15 noveller, som er blevet udvalgt til Metro-Litteratur 2011. Vi er stolte over at kunne præsentere nye unge talentfulde forfattere og kunstnere, og håber at Metro-Litteratur kan være starten på en spændende rejse for dem. Samtidig vil vi gerne takke juryen som har udvalgt alle digte, noveller og forsider: Jonas T. Bengtsson, Bruno Berni, Davide Franzini, Monica Gram, Camilla Jørgensen og Morten Søndergaard.

Vi håber, at alle de publicerede tekster vil give dig spændende, forunderlige og inspirerende oplevelser.

God rejse og god læselyst!

Metroen



WWW.METRO-LITTERATUR.DK
